

Natalie Barelli

HOSPODYNĚ

Je stalkerka.

Je lhářka.

A teď ji máte v domě.

THRILLER

HOSPODYNĚ

THE HOUSEKEEPER

Copyright © 2019 Natalie Barelli

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jolana Navrátilová, 2021

Cover © Zhivko P. Petrov, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1662-3 (pdf)

Natalie Barelli

HOSPODYNĚ

VENDETA

Kapitola 1

Sedím v obrovském koženém křesle. Krásně by se v něm četlo, je tak pohodlné, že tu chci sedět pořád. Má čtvercový tvar připomínající vydlabanou kostku, a když přejedu dlaní po silných područkách, zjistím, že na dotek je ještě měkčí než na pohled. Kůže je uměle zestařená, správně by se asi řeklo patinovaná. Můj styl to není, ale nepochybně je to to nejpohodlnější křeslo, v jakém jsem kdy seděla. Za ty prachy by taky mělo být pohodlné – určitě stojí přes dva tisíce dolarů.

Čekám na chlápka, který se mnou bude dělat pohovor. Tohle je jeho obchod: BHive Furniture. Nemám nejmenší touhu tu být, teda až na to křeslo, takže to chci mít rychle za sebou a jít domů.

Vstoupí do místnosti a při pohledu na mě se zamračí. Znerózním z toho, jak jsem se tu rozvalovala na jeho nábytku, takže okamžitě vyskočím a cítím, jak mi rudnou tváře. Potřesu si s ním rukou.

„Dobrý den, já jsem Jack. A vy se jmenujete...?“

„Claire.“

Maličko trhne hlavou, jen nepatrně, a usměje se, jako by čekal na nějakou pointu.

„Jojo, tak se jmenuju,“ zacvrlikám zpěvavým tónem, který používám, když se chci někomu zalíbit. Ale vsadím se, že si myslí, že mi to jméno nesedí. Vím to. Je to krásné jméno, jenže pro mě je ho škoda. Ženy, které se jmenují Claire, jsou obvykle vysoké

a elegantní. Bývají laskavé, hodné, mají upřímnou tvář a dobré úmysly.

Nic takového se o mně říct nedá. Jsem pravý opak všech těchhle Claire. Mám nadváhu a špatnou pleť, jsem líná a vlasy mi zplihle visí, ať už si na ně napatlám cokoli. Celý můj zjev je takový vybledlý, béžový. Asi bych se měla jmenovat Charolais, jako ty světlé krávy. Nebo Bovinia. I když April říká, že nemám nadváhu, jen jsem párkrát vynechala fitko.

Jack pustí mou ruku a dlaň si rychle otře o kapsu saka.

„Dobře, prosím pojdte za mnou.“

Když se tak nad tím občas zamyslím, což nebývá zrovna často, musím uznat, že jsem divná. Dřív jsem taková nebývala, ale okolnosti mě dostrkaly za pomyslnou neviditelnou hranu. Všichni ostatní mi teď připadají normální a adaptovaní. Mají přátele, chodí do knižního klubu, ve svých domech na předměstí z okna sledují víkendové skotačení svých dětí a po večerech zvou sousedy na grilování. Pořádají večírky, popíjejí vychlazené Chardonnay z vysokých skleniček na stopce a smějí se navzájem svým vtipům. Někdo si vzpomene na společnou historku, potom se překřikují, kdo si ji pamatuje líp, prostě celé to vypadá, jako když si pustíte epizodu *Přátel*. Zatímco já sedím ve svém pokoji, krmím se nachos se salsou a sjíždím jednu sérii *Pomsty* za druhou.

Mám jedinou kamarádku: April. Seznámila jsem se s ní přes inzerát, když jsem hledala bydlení. *Velký pokoj ve 2+1 v SOHO. Vše v ceně!*

Můj pokoj není nic extra, nazývat ho „velkým“ je trochu přehnané, nic ve zlém, ale moje dvoulůžko se mezi prádelník a protější stěnu vmáčkne. Taky je tu skříň s vysokým zrcadlem na dveřích, které jsem přelepila tapetou. Okno vede do zadního dvora, což není zrovna terno, raději bych se dívala do ulice, ale aspoň je tady klid. Teda pokud není zima. To vždycky ráno v naftových kamnech

pod parapetem bouchne, jako když do nich prásknete kladivem, a já se probouzím se srdcem až v krku.

April hodně pracuje. Je právnička v oblasti HR, no prostě něco se zaměstnáváním lidí, a neustále maká. Postupně se zmožila na hypotéku, kterou bych jí měla pomáhat splácet i já. Někdy se spojím s platbou v naturáliích, jako když jsem jí vnutila tu ukradenou kabelku značky Saint Laurent, o níž jsem tvrdila, že mi ji poslali, abych ji postovala na svoje sociální síť. Zdá se, že si ani nevšimla té praskliny v místě urvané bezpečnostní etikety.

„Takže ty jsi influencerka?“ zeptala se mě udiveně. Někdy mám o April trochu strach. Bylo by poměrně snadné ji zneužít, což je dost divné, když má v popisu práce zajistit, aby nikdo nezneužíval ostatní. Zeptala se mě zřejmě proto, že si všimla mého návyku na sociální média a sklonu k občasnému lhaní. Jednou, když ji zajímalo, s čím si tak dlouho na obrazovce hraju, jsem jí ukázala super fotky cizích lidí, o nichž jsem tvrdila, že jsou moje.

Pravda je, že pracuju pouze dvě dopoledne v týdnu a ostatní dny trávím šest až osm hodin rolováním na svém telefonu a trolením lidí na Instagramu. Je to něco divného? Nevím. Někdy si říkám, že dokud v nějakém sklepení neožírám plíseň ze zdí, je to v pohodě. Nejsem blázen, jsem jen trochu posedlá.

Má závislost na Instagramu začala podobně jako mnoho jiných závislostí na sociálních médiích: chtěla jsem vidět, co teď dělají všichni ti, které jsem znala. Dívky, s nimiž jsem vyrostla. Dívky, s nimiž jsem sdílela jejich luxusní životní styl, jejichž rodiče navštěvovali stejné exkluzivní kluby a měli stejné oblíbené prodavačky a stylisty jako mí rodiče. Dívky, které jezdily na prázdniny na ta samá místa jako já: v zimě do Telluride, v létě do Karibiku a o víkendech do Hamptonu nebo na mys Cod. Neznala jsem nikoho mimo tenhle svět, dokud mě z něj nevykopli.

Po nějaké době se stalking bývalých přátel stal víc než jen koníčkem. Vždyť tyhle ženy vlastně žily můj život. Na jejich fotkách

jsem si představovala sebe samu – jako bych vystříhla svou tvář a přelepila tu jejich. Představovala jsem si, že jsem vdaná za jejich muže nebo že chodím s nějakým sexy chlápkem, který absolvoval jednu z prestižních univerzit Ivy League a teď spravuje hedgeový fond svého otce. Stejně jako ony bych teď měla malé děti a taky nějakou hodně důležitou, skvělou práci. Stejně jako ony bych byla na roztrhání z toho, jak bych se snažila vybalancovat svůj dokonalý život, dokonalou kariéru a dokonalé děti! Ale já nejsem na roztrhání – pokud teda nepočítáte ta dvě dopoledne v mém pochybném zaměstnání v ordinaci Dr. Lowea –, a právě díky tomu mám čas na svůj stalking.

Je jasné, že můj profil se mému skutečnému já ani trochu nepodobá. Kdo má asi tak náladu, aby mu na timeline vyskakovala nešťastná patetická čtyřiadvacetiletá lúzerka? Nene. Mých padesát pět followerů si myslí, že jsem „věčná optimistka a žurnalistka na volné noze“. Postuju koláže fotek z databanky, na kterých je moje fiktivní já na exotických místech, má falešná kancelář a v ní přímo *fantastická* vizualizační nástěnka, můj sexy přítel (přesněji jeho hlava zezadu) na zmačkaném povlečení v mé posteli. Je to až neuvěřitelně snadné. A přitom se ani moc nesnažím. Děláním to jen kvůli tomu, abych mohla sledovat své staré „přátele“.

Takže ne, nemusím vám snad vysvětlovat, že nejsem influencerka. Ale tu kabelku od Saint Laurenta se mi podařilo April udat výměnou za měsíční nájem, takže v jistém ohledu dobrý.

Na tenhle pracovní pohovor jsem šla jen kvůli ní. Sama bych se na něco takového vykašlala, ale ona ve mě prostě tak nějak *věří*, jinak se to říct nedá. Trvá na tom, že mě vytáhne z mého zoufalství. Je jako misionářka, která se rozhodla v cizích krajích šířit sílu pozitivního myšlení. A tou cizí krajinou jsem já.

„Ale já nechci, aby mě někdo zachraňoval, April. Mám své zoufalství ráda. Dalo mi dost práce, než jsem se do takhle zoufalého stavu dostala. Proč bych to teď měla všechno zahodit?“

„Jak dojemné. Já vážně nevím, proč se musíš pořád shazovat. Jsi moc hezká – jen by ses prostě měla víc starat o svou pleť, vzít si nějaký make-up. Stačí, když budeš každý den chodit na procházku, a hned shodíš pár kilo. Nemusíš se rovnou celá měnit.“

„Ty by ses hodila na nějaké motivační školení, víš to? Nebo si můžeš založit kult.“

„Ty zase nevíš, o co přicházíš. Sežeň si práci. Začni chodit ven. Najdi si přátele. Pak to zjistíš.“

„Jasně. Zbyly ještě nějaké křupky?“

Majitel BHive Furniture je Aprilin dobrý známý. Jen tak se jí zmínil, že hledá někoho na administrativu, někoho, kdo by dělal pravidelnou inventuru, vystavoval faktury a taky – a právě proto se chytla – někoho, kdo by *spravoval marketing na sociálních sítích*. A tak doporučila mě.

„To je pro tebe jako stvořené. Ty jsi pro ně ta pravá.“

Tolik tedy k April, která si usmyslela, že se na to místo přihlásím.

„April, ale já už práci mám.“

„Zvedat dvakrát týdně telefony, tomu teda říkám kariéra. I když teda placené je to skvěle.“

April se často nahlas diví, jak dokážu zaplatit nájem ve výši 1320 dolarů z práce na dvě dopoledne v malé ordinaci ve střední části Manhattanu. Stejně jako většina lidí bych nepracovala, kdybych nemusela. Jenže peníze, které má rodina kdysi mívala, jsou dávno pryč. Takže když jsem se jednou u svého doktora stavila pro antidepresiva a zjistila, že jeho recepční na částečný úvazek právě dala výpověď, protože jí pacientka pozvracela nové boty, a celá ordinace se propadla do úplného chaosu, řekla jsem: „Víte co, pane doktore? Já vám tu dnes budu zvedat telefony a vy mi za to dáte pět návštěv zadarmo. Co říkáte?“ Večer mi tu práci dal nastálo. Dvakrát týdně jsem od osmi ráno do dvanácti pracovala na recepci za ubohých jedenáct dolarů na hodinu, pak to po mně přebírala stálá recepční Sally.

Někdy během druhého týdne jsem dorazila o dvacet minut dřív a načapala doktora Lowea, jak si užívá „chvilku“ nad pornovideem *Kozatá mladá sekretářka*.

„Jestli chcete, můžete si sáhnout na ty moje. Za sto dolarů,“ řekla jsem.

Mám velká prsa a v současné době je zrovna nikdo nepoužívá. Tak jsem si řekla, že bych je mohla trochu využít. A vyšlo to. Díky tomu, že jsem mu to jednou týdně udělala rukou a nechala ho sáhnout na prsa, jsem dostávala o dvě stě padesát dolarů víc. Už jsem se vám zmínila o tom, že jsem líná?

Netřeba vysvětlovat, že April o tomhle nic neví, takže když tvrdí, že „každá práce má svou důstojnost, i ta nejpodřadnější“, vyjadřuje se ke zvedání telefonů.

„Ale ty jsi přece mnohem schopnější, Claire! Copak nechceš dělat kariéru? Budovat si život?“

„Ne, nechci. A nemám žádné zkušenosti. Teda žádné *opravdové* zkušenosti v oblasti marketingu.“

„Ale ta práce není o marketingu. Je to administrativní pozice. I když je tam hodně prostoru pro seberealizaci. V tom je to přece skvělé, copak to nevidíš? A kdybys chtěla, klidně se můžeš stát markeťáčkou, protože tobě by to rozhodně šlo!“

„No, ale já na ten pohovor stejně nemám co na sebe, takže konec diskuse.“

April nepatrně zavrtěla hlavou. „Jako vždycky přeháníš.“ A než jsem ji mohla zastavit, vtrhla do mého pokoje a začala mi ze skříně vytahovat oblečení a přes rameno ho házet na mou neustlanou postel.

„Vždyť máš tolik krásných věcí, Claire. Proč je vůbec nikdy nenosíš?“

„Protože se do nich nevejdu. Měla jsem je dávno vyhodit.“ Při těch slovech jsem jí z ruky vyrvala stříbrné večerní šaty a vrátila je, kam patří, pěkně zmuchlané dozadu do skříně.

Nakonec mi vybrala designovou blůzku a k ní kalhoty do zvonu s jemným černobílým károvaním.

„To je moje?“ divila jsem se, když jsem si od ní brala ramínko. Vůbec jsem ty věci nepoznávala. Je taky možné, že jsem je někde ukradla. „Na to zapomeň. Budu v tom vypadat směšně.“

„Nebudeš. Budeš v tom vypadat úžasně – profesionálně, ale trendy. Jako někdo, kdo má vliv.“

Líní lidé dokážou být velice umínění a já nejsem výjimka. Ale když si April něco usmyslí, je velice těžké jí oponovat. Nakonec jsem se raději podvolila, i když jsem dobře věděla, že nemám žádnou šanci tuhle práci získat.

A jak tu teď sedím a konverzuju s Jackem a jeho obchodní partnerkou Kate, něco se ve mně zlomilo. Chvilí mi trvá, než si to uvědomím, ale pak mi to dojde. Baví mě to. A tak si říkám, že by to možná, ale opravdu jen možná, šlo.

„Claire, pověz nám něco o sobě.“

Sotva jim můžu říct pravdu. Ale je to administrativní práce a já to s počítačem a telefonem umím. A taky mám herecký talent, což je něco, co jsem si během let ověřila a taky jsem toho mnohokrát dokázala využít. April jim o mně asi napovídala spoustu pěkných věcí, protože Jacka a Kate zajímá, jestli mám nějaké nápady, jak značku propagovat na sociálních sítích. Samotnou mě udiví, že mám.

A oni poslouchají, moje nápady se jim líbí, dělají si poznámky a vypyávají se, děkují mi za návrhy, smějí se mým vtipům, takže jsem pak ještě odváznější – a když o půl hodiny později odcházím, napadne mě, že by ta práce nakonec nemusela být vůbec špatná. Jack i Kate jsou oba moc milí a já si najednou říkám, že jsem si na sebe měla vzít něco jiného. Tenhle outfit se hodí pro někoho vysokého a štíhlého, z koho přímo vyzařuje sebevědomí. Pro tu pravou Claire. Teprve na ní by to vypadalo cool a trendy. Co to říká o mně..., sama nevím. Připadám si jako klaun.

Jakmile vyjdu ven z budovy, přihrne se ke mně pes, který na vodítku vleče nějakou ženu. Taková ta malá, podsaditá obluda, co okamžitě začne štěkat a z tlamy jí mezi vyceněnými zuby ukapávají sliny.

„Nech toho, Koko!“ křičí ta žena a pak se na mě omluvně podívá. „Promiňte, to mě opravdu mrzí. Koko!“ Ale nemá dost síly na to, aby psa odvekla, a jak za vodítko táhne oběma rukama, z ramene jí na chodník sklouzne krásná růžová kabelka od Kate Spade. Chvilíčku váhám, jestli ji nemám popadnout a dát se na útěk, ale navzdory té štěkající bestii mám dobrou náladu.

„Nic se neděje,“ řeknu a mávnu rukou. Koneckonců, tady jste na Manhattanu, na Upper East Side. Neujdete tu dva kroky, aby se vám pod nohy nepřipletlo ručně vyšíváné kožené vodítko, na jehož jednom konci bude módní ikona v šatech od Diora a na druhém tibetská doga.

Žena se na mě malinko usměje a nakonec se jí podaří zvednout kabelku i psa a rychle odkráčet na podpatcích tak ostrých a tenkých, že by s nimi mohla hrát šipky. Vytáhnu telefon a vytūkám April.

„Jak to šlo?“ ječí na druhé straně.

„Jo, dobře. Kde jsi?“

„V metru na Delancey, vteřinku...“

Otočím se k Park Avenue, telefon si hlavou přitisknu k rameni a v tašce lovím kartu na metro.

Je horko a všechno se na mě lepí, v takový den všichni courají po obchodech, aby si aspoň na chvíli užili klimatizace. Potím se. Už je skoro poledne a je tu dost rušno. Vyhybat se lidem mi dá dost práce.

Závan parfému mě přinutí zvednout hlavu. Tahle situace ve mně vyvolává nějakou zasutou vzpomínku, kterou si nedokážu úplně vybavit. Možná se mi jen rozšířily nozdry proto, že jsem ucítila známý pach peněz.

Stojím přímo před salonem Alexe Morena, kde se nechávají stříhat všichni, kdo bydlí v téhle čtvrti. Ven právě vyšla elegantní žena kolem pětáctyřiceti v šatech s lehce kovovým nádechem, která má na hlavě nový, perfektně držící sestřih po ramena. Možná se jmenuje Claire. Bezmyšlenkovitě se podívám dovnitř. Svět se během zlomku vteřiny zastaví.

Je tam ona.

Kapitola 2

Zarazím se tak nečekaně, že do mě někdo strčí, až zavravorám. Otočím se a nějaký mladý muž si vytahuje z ucha sluchátko a zlostně na mě něco zavrčí. Vycením zuby a syкну na něj, takže překvapeně uskočí a nechá mě být. Vrátím se o pár kroků zpátky a opět stojím před salonem.

„Slyšelas, co jsem říkala?“ V uších mi zní Aprilin hlas. Zapomněla jsem, že pořád ještě držím u hlavy telefon a tisknu si jej k uchu tak silně, až mě začíná bolet chrupavka v boltci.

„Nějak se to přerušuje, April. Uvidíme se doma.“ Zavěším.

Je tady, v New Yorku, v salonu Alexe Morena. Normálně bych řekla, že mě klame zrak, ale vím, že mám pravdu. Ne že bych ji stoprocentně poznala, ale *cítím*, že to je ona. Pohled na ni jako by mi vrátil vzpomínky, které se zadírají do sotva zahojených ran.

Dveře se mezitím zavřely. Dovnitř jít nechci, aby si mě nevšimla. Mohla by mě poznat? Pochybuju. Většinou se nepoznávám ani já sama. K té štíhlé sebevědomé holce z minulosti mám pořádně daleko. Tehdy jsem mívala porcelánově bílou pleť a vlnité blond vlasy, které mi padaly až na záda. Teď jsou zplihlé a nevýrazné. Kdyby tak moje matka viděla, kam se poděly všechny ty peníze, jež utratila za mé vzdělání a vzhled, přísahám, že by ji ranila mrtvice. Kdyby teda už nebyla mrtvá...

To já jsem tam teď měla sedět a nechat si dělat vlasy od Alexe Morena, proslulého stylisty celebrit. A ona se měla tam někde u nich v divočině naklánět nad omláceným umyvadlem a na hlavu si patlat

střední karamelově hnědý odstín Clairol Nice 'N Easy, přičemž by jí studené pramínky vody stékaly po krku a máčely triko.

Přikročím blíž k výloze, ale přes matné sklo není moc vidět dovnitř. Popojdu kousek dál, kde je víc volného a průhlednějšího skla. Obě ruce si přitisknu k hlavě.

Je tam. Spatřím její tvář ve velkém zrcadle na protější stěně a srdce se mi roztrhne na tisíc kousků. Se skloněnou hlavou obrací stránky časopisu. Je hezčí, než jak si ji pamatuju... Tak nějak víc ženská a sebevědomá. Zvláštním způsobem si dlouhým prostředníkem projíždí obočí. Za ní stojí chlapík se strništěm na tváři a fénem jí mává kolem hlavy. V jednu chvíli se její vlasy rozletí do všech směrů a ona vypadá jako Medúza.

A pak zvedne hlavu. Podívá se na mě. Její pohled se střetne s mým. Zarazím se a zadržím dech. Ale oči mi zakrývá levná kopie slunečních brýlí Burberry s širokými obroučkami, a jak jsem řekla, dnes mám už hodně daleko do té šťastné naivní třináctileté holky, kterou jsem tehdy byla. Jako by chtěla dokázat, že mám pravdu, ihned se zase zaměří na svůj odraz ve skle, zatímco kadeřník jí dál natahuje, narovnává a upravuje vlasy. Nemá tušení, kdo jsem.

Na rohu ulice je italská pekárna, která má venku malý kulatý stolek s jedinou židlí z tepaného železa. Rozběhnu se tím směrem a cítím, jak se mi v podpaždí perlí pot – zřejmě to nebude pouze dnešním horkem. Usadím se na židli, tašku hodím na stolek, začnu prohrabávat její obsah a nakonec vytáhnu zmačkaný kapesník, kterým si otřu pot z krku. Znovu si přitisknu telefon k uchu a předstírám, že někoho poslouchám. Ovšem nespouštím oči ze dveří salonu.

Co vůbec dělá v New Yorku? Žije přece někde v divočině, nebo ne? Někde v mrazivé pustině, kde si kvůli obědu musí vysekát díru do ledu a chytit rybu na udici. Asi je pěkně v balíku, když si může dovolit stříhání u Alexe Morena. Copak se nebojí, že ji tu někdo pozná? Koušu si kůži kolem nehtu na palci tak silně,

až se ukáže krev. Její droboučké kapičky se zaperlí. Pořád ještě držím mobil přitisknutý k uchu, když ke mně z pekárny přistoupí mohutná žena s tmavými kudrnatými vlasy a bílou zástěrou. Má obě ruce v bok a na tváři našťvaný výraz. „Co vám mohu nabídnout?“ vyštěkne na mě.

Nic. Vypadněte.

Salon mi na chvíli zmizel z dohledu. Jednou rukou ukážu na telefon, jako by to snad mělo stačit. Rozhodně nehodlám utratit pět dolarů za jejich předražené espresso, ani kdyby ho tu připravovali z dvakrát filtrované extra čisté ledovcové vody dovezené z Islandu. Chystám se té ženě říct, že můj snoubenec měl právě nehodu a já obvolávám nemocnice, abych zjistila, kde je, ale v tom *ona* projde těsně kolem mě.

Vůbec si mě nevšímá, nevěnuje mi sebemenší postranní pohled. Když si na rameni upravuje kabelku s monogramem Chanel, všimnu si, že jí prsteník zdobí platinový prsten s diamantem.

„Děkuji, nic.“

Mobil hodím zpátky do tašky a vykročím za ní.

Netuším, kam jdeme a jak dlouho to bude trvat, ale hodlám ji sledovat. Držím se několik kroků za ní, abych ji neztratila z dohledu a zároveň o ni nezakopla, kdyby se najednou zastavila. Vypadá tak krásně a sebevědomě, letní sukně jí poskakuje vpravo a vlevo do rytmu s jejím rychlým krokem. Na sobě má lehkou džínovou bundu, která na ní vypadá hrozně elegantně a cool. Vlnité hnědé vlasy uprostřed rozčísnuté pěšinkou jí padají na ramena a stejně jako sukně při každém kroku pěkně nadskočí. Zato já se koušu do rtů a zarývám nehty do dlaní.

Přejde na druhou stranu Madison Avenue a náhle zastaví před výlohou Ralpha Laurena. Stojím tu naprosto nekrytá, kdyby se teď otočila, viděla by, jak na rohu ulice trčím jako nějaká živá socha. Opět prohrábnu kabelku a vytáhnu z ní mobil. Předstírám,

že něco hledám na obrazovce, ale přitom z ní nespouštím zrak. Sáhne si na brýle – pravé značkové, rozhodně žádná falešná kopie, kterou našla zapomenutou na sedadle autobusu – a posune si je na temeno hlavy.

V té chvíli mi přijde esemeska od April. *Je všechno v pořádku?* přečtu si. Jenže ona se mezitím dá do pohybu. Rychle se koukne na zápěstí a zřejmě má zpoždění, protože přidá do kroku. Doufám, že si nevezme taxíka, ale pokud ano, tak mám mobil připravený, abych si okamžitě vyfotila číslo a mohla zavolat do firmy a pomocí vymyšlené historky zjistit adresu.

Na dalším rohu je francouzská cukrárna. Znáám to tam a normálně bych se v ní zastavila a koupila si makronku, protože jídlo patří mezi mé obvyklé zábavy, ale teď ne. Stejně mám stažený žaludek.

Vydáme se podél Central Parku a já už se silně potím. Víím, že jsem si v dnešním vedru raději měla vzít sukni, ale sukni nemám moc v oblíbené, rozhodně ne s *tímble* tělem. Látka kalhot se mi lepí ke stehnům a začíná mě lehce dřít.

Zahne na 63. východní ulici a já udělám totéž, jen raději přeжду na druhou stranu, jako bych tam někde měla vlastní cíl. Zastaví se u jednoho z nejhezčích domů v celém bloku. Je z hnědých kamenných kvádrů, od sousedních se liší okrovým nádechem a na horním patře má obrovskou terasu. Z ničeho nic se otevrou dveře a dům ji spolkně.

Kdysi jsem bydlela dva bloky odsud. Je to tu všechno důvěrně známé, protože jsem tu strávila část dětství, což je zároveň důvod, proč sem nikdy, ale vůbec nikdy, nechodím – tedy pokud se můžu rozhodnout. Už celé roky jsem nebyla výš než na 34. ulici.

Ještě pár minut čekám, pro případ, že by šla znovu ven, ale pak přeжду na druhou stranu a podrobně prozkoumám vchod domu. Není tam žádná cedulka, nic, co by mi řeklo, za kým šla. Přitisknu ruku na kamenný obklad, až se mi do polštářků dlaně zaryje jeho žulová struktura. Přitlačím, až to zabolí.

„Jste v pořádku?“ ozve se mi za zády. Otočím se.

„Ano, děkuji,“ odpovím co nejsladším hlasem starší ženě. Přikývne a odkrácí pryč.

Kdysi jsem taky mívala život, dokonce krásnější než většina lidí. Život, jaký žijete v kamenném domě, jako je tento.

Ale pak přišla Hanna Wilsonová a o ten život mě připravila.

Na Hannu Wilsonovou myslím každý den. Někdy se hodně snažím, abych na ni *nemyslela*, ale obvykle to tím jen zhorším. Jako bych měla na srdci strup a jeho prostřednictvím se rýpala v událostech starých nejmíň deset let. Vlastně o tom ani nepřemýšlím, prostě to tak je. Někdy si představuju, že to mohlo dopadnout jinak, že jsme zjistili, co je zač, dřív než bylo pozdě. V téhle fantazii se celému světu ukáže, jak je zlá a jak naší rodině ublížila. Všichni nás litují a ji zavrou do vězení. Ale stejně mě to jen rozčílí a po pár minutách, co si to začnu představovat, se mi divoce rozbuší srdce.

Když se vrátím domů, April už je tam. Nikdy nechodí domů před sedmou. „To už je tolik hodin?“ ptám se a hraju překvapenou jako manžel, který slíbil, že přijde k večeři, a namísto toho seděl několik hodin v baru, kde si dával „ještě jedno“ na cestu.

„Tu práci máš,“ oznámí April, aniž by reagovala na mou otázku. Stojí zády ke mně u dřezu a opakovaně pouští vodu z kohoutku. Pak na sušák odloží misky od snídaně.

„Jak to víš?“

„Nemohli se ti dovolat, a tak zavolali mně. Kdes vůbec byla celý den?“

„Hm, tak já tu práci dostala. Vau.“ Přitáhnu si křeslo a ztěžka se do něj svalím. Překvapilo mě to. A taky mi to trochu zalichotilo. Myslím si, že kdybych nepotkala Hannu, tak bych to vzala. Což je trochu divné, když si uvědomím, kolik času jsem strávila tím, že jsem se jakékoli práci vyhýbala.

April se ke mně obrátí. „Máš radost?“

„April, já to nevezmu.“

„Proč ne, sakra?“

Protože prostě nepřipadá v úvahu, že bych začala pracovat a někam se v životě posunula. Ne teď, když se ona vrátila.

„Není to pro mě. Promiň.“ Pokusím se o úsměv, ale April jen zavrtí hlavou a otočí se zpátky ke dřezu. Snažím se to prázdno zaplnit tím, že jí říkám, jak mě to mrzí a že si vážím toho, co všechno se pro mě snaží dělat.

„Jsi moc hodná, April. A taky dobrá kamarádka.“

„Příště si po sobě umyj nádobí. Nejsem tvoje služka.“ Pak už se spolu nebavíme. Ona si jako obvykle obleče tepláky a tričko, natáhne si tlusté ponožky a rozvalí se na gauči před televizí. Jen občas se zvedne, aby si ohrála misku nudlí nebo jedno z těch nízkotučných jídel, kterými má naplněný mrazák. Já si zalezu do svého pokoje, kde na mě čeká zásoba čipsů a tyčinek. Zůstanu vzhůru dlouho do noci a snažím se najít Hannu na sociálních sítích.

Na světě existuje hodně Hann Wilsonových, ale tahle zřejmě neoblibuje sociální média, což vlastně není až tak překvapující. Ale zjistila jsem, že před několika lety v Kanadě byla spolumajitelkou květinářství s názvem *99 lístečků*. Na jeho stránkách stála vyfocená před výlohou spolu s nějakou další ženou. V popisku bylo její jméno, ale já bych ji poznala i tak. Když jsem tu fotku uviděla, kousla jsem se do tváře tak silně, až mě potom bolelo kousat. Nejhorší bylo, že tam vypadala moc šťastně.

Nejdřív jsem si myslela, že tam jen pracovala, ale když jsem si přečetla celý článek, kde stálo něco o výročí otevření obchodu, uvědomila jsem si, že s tou druhou ženou obchod vlastnila. Pouhé pomýšlení na to, že se takhle vypracovala, že měla dobrý život, mě rozzuřilo natolik, že bych nejradši někoho pořádně seřvala.

Zavolala jsem do toho obchodu a objednala si květiny za několik tisíc dolarů. Působila jsem dost přesvědčivě – mělo to být na oslavu v obrovském kostele nedaleko od nich. Naše obvyklé

květinářství na to nestačilo. Uvedla jsem skutečné jméno a adresu, a dokonce zaplatila zálohu sto dolarů. Pak jsem počkala až do dne, kdy už podle mě museli všechno přichystat, a nahlásila jsem ztrátu kreditní karty. V bance jsem řekla, že jsem si žádné květiny v Torontu neobjednala, proč taky? Nikoho tam neznám. A dodala jsem: „To je vážně divné, protože kamarádce taky strhli bez jejího vědomí tisíc dolarů za nějaké květiny. Jsem si jistá, že to bude ta samá firma. Možná byste na ně měli poslat kontrolu. Vypadá to jako pračka špinavých peněz.“

Nevím, jestli pak museli řešit ztrátu tisíců dolarů za kytky nebo jestli na ně banka někoho poslala, ale ráda si představuji, že se stalo obojí.

Ale v tu noc jsem o ní nic víc nezjistila. Na Facebooku ani Twitteru nic nebylo. Strávila jsem hodiny na Instagramu, ale nenašla jediný záznam z poslední doby. Jen několik dávných snímků, které se týkaly toho obchodu.

Snažila jsem se usnout, ale dlouho jsem jen ležela se zavřenýma očima. A když jsem konečně zabrala, začaly se mi zdát sny, v nichž pořád někam padám.

Kapitola 3

Dnes ráno April odešla bez rozloučení. Udělala jsem si snídani a pak jsem vytukala číslo kadeřnictví Alexe Morena s tím, že volám za svou kamarádku Hannu Wilsonovou.

„Jak, prosím?“ zeptali se.

„Hannu...“ Tady jsem zaváhala. Wilsonová už asi nebude. Viděla jsem přece ten snubní prsten s obřím diamantem. „Hannu, byla u vás včera před polednem.“

„Ach, ano. Myslíte paní Carterovou?“

Paní Carterová, dobře. Carterových bude hodně, ale někde začít musím.

„Promiňte, jsme dávné přítelkyně.“ Snažím se chichotat, když to říkám. „Znala jsem ji vždycky pod jejím rodným jménem Wilsonová, takže si nemůžu zvyknout na to, že se vdala.“ Směju se a hlas na druhém konci se zasměje taky, protože si zákazníky musí předcházet.

„Volám, jestli jste náhodou nenašli její brýle? Perlové se zlatými obroučkami. Říká, že je u vás možná nechala.“

Hned se prý podívá, jestli chvilku vydržím. Jistě. Děkuji. Je slyšet hluk a někdo tlumeně něco říká, jako když si nad sluchátkem drží ruku. Pak se vrátí ke mně, ne, litujeme, nic takového tu nemáme. Určitě je paní Carterová nechala u nás v salonu?

„Není si jistá, jen ji to tak napadlo. A pokud je najdete, mohli byste jí je poslat?“

Žena u telefonu se lehce nadechne, což je pochopitelné. Proč si paní Carterová nemůže pro brýle přijít? A proč by se měly najít později,

když se nenašly teď? Ale pak v ní opět zvítězí bezchybný prozákaznický přístup. Jakmile zavěším, musím jim nechat recenzi na Yelpu.

„Samozřejmě. Velice rádi,“ řekne.

„Adresu máte, že ano?“

„Okamžik.“ Slyším, jak její prsty kmitají po klávesnici, a bojím se, že mě požádá, abych jí to nadiktovala. Přemýšlím, že hovor ukončím, *ups, vjíždíme do tunelu, neslyším vás*, ale žena odrecituje přesnou adresu a zeptá se: „Je to správně?“ Srdce mi poskočí až v krku a nakonec rychle zavěším. Je to ten dům, ve kterém zmizela. Tahle adresa patří k nejdražším na celém Manhattanu. Copak ona tam *bydlí*? Zakousnu se do ukazováčku, až z něj skoro vytryskne krev a zůstane na něm růžový pulmésíc od mých zubů. Pak vztekle třísknu pěstí do kuchyňského stolu. Málem jsem shodila hrnek. Zvednu ho a mrsknu jím směrem ke dřezu. Zůstal celý. Vůbec se nerozbil.

O hodinu později už pomalu kráčím podél domu, prohlížím si těžké dubové dveře a pokračuju dál až na konec bloku. Takto projdu obě strany ulice, zahnu za roh a opřu se o kovový plot. Jsem tak hloupá, nemám vůbec žádný plán! Nemůžu tu takhle chodit z jednoho konce ulice na druhý – zatkli by mě dřív, než bych ze sebe dokázala vysypat: *Hanno Wilsonová, vzpomínáš si na mě?* Nikde žádná kavárna nebo park, kam bych si mohla sednout a jen tak vyčkávat.

Ale přímo naproti přes ulici je bar, jeden z těch luxusních podniků s mahagonovým nábytkem a koženými potahy, kde můžete celé odpoledne popíjet jednosladovou whisky. Obvykle taková místa nevyhledávám, ale otevírají už před obědem a jsou tam velká okna složená z malých skleněných čtverců v dřevěném rámu. Do otevření zbývají dvě hodiny, a tak jdu do Central Parku – který je hned za rohem – a najdu si prázdnou lavičku. Pokud Hanna v tom domě bydlí, není kam spěchat.

Vytáhnu telefon a otevřu si Instagram. S tíživým očekáváním na hrudi začnu hledat paní Hannu Carterovou. Bum – vyskočí na

mě její tvář, krásná a šťastná. Zabolí to tak, že musím telefon na chvíli položit do klína obrazovkou dolů. Jenže to chci vědět, a tak se znovu podívám. S každou další dokonalou fotkou se mi víc a víc svírá žaludek.

Hanna Carterová měla svatbu v kostele Nebeského odpočinku, na obrázcích je plno kytek. Paní Carterová v bílém tylu mezi růžovými poupátky. Paní Carterová před kostelem s konfetami ve vlasech se směje manželovu vtipu. Pan Carter při západu slunce na terase, jednu ruku kolem pasu své ženy a druhou zvedá sklenici šampaňského. Paní Carterová na líbáncích v malebném provensálském městečku si dělá selfičko s vinohradem. Pak zase oni dva na terase a v pozadí Eiffelovka. Na všech fotkách se on tváří tak, že nemůže uvěřit svému štěstí, a ona do objektivu přímo září. Opět se zakousnu do ruky, i když vím, že mi tam zůstane modřina.

Fakjů, paní Carterová! Jak to jen dokázala? Jak ho ulovila? Může si dovolit svatbu na Manhattanu a líbánky ve Francii, zatímco já musím ukazovat kozy, abych zaplatila nájem? Co naši umřeli, protloukala jsem se životem, jak se dá, kradla jsem příbuzným drobné a někde drhla stoly. Nikdo mi nenabídl sňatek a svatební hostinu s rozpočtem dvě stě dolarů na každého ze sta hostů, a to ještě nepočítám dekorace a prostírání.

Předkloním se, hřbetem ruky silně zatlačím proti čelu a silou vůle se snažím uklidnit. Říkám si, že teď, když jsem ji zase objevila, s tím můžu něco udělat. Bude to takový můj projekt. Přivede mě to na jiné myšlenky. Můj puls během pár minut zpomalí na přijatelnou míru a zase už dýchám normálně.

Znovu se podívám na obrazovku. Ctěný pan Harvey Carter není takový, jak bych si ho představovala, což znamená, že přesně někdo takový se k ní hodí. Nejde o žádného krasavce, v tom se rozhodně nemůže rovnat jí. Je mu hodně přes čtyřicet, možná už něco přes padesát. Nosí brýle s tlustými obroučkami a na temeni už trochu plešatí. Má kulatý obličej a na všech fotkách se usmívá. Připomíná